

af Endringsforslag, som vi kjende fra vore 2den Behandlinger, saa at Lovforslagene her strax derefter komme til at undergaa en yderligere Behandling i Detaillerne, i Enkelt-hederne. Det anser jeg nu ikke for heldigt ligeoverfor Sager, som ikke have været til nogen virkelig 1ste Behandling her. Jeg fan ikke skjønne, at dette er hensynsfuldt lige overfor de nye Medlemmer, som i Aarenes Løb ere komne til her i Salen, eller for dem, som vi kunne vente i Resten af Aarhundredet efterhaanden ville komme til; men det er heller ikke rigtigt overfor de ældre Medlemmer, thi i Tidernes Løb glemmer man efterhaanden meget; selv de ældste Medlemmer, der som Formænd og Ordførere engang have kunnet disse Sager udenad, have nu glemt det Meste, og der vil ikke være Mange, der nu have nogen rigtig klar Forestilling om, hvad der ligger i denne Bunte. Jeg hørte forleden et æret Medlem, jeg tror, det var min ærede Ven for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) sige, at han havde tiget Ministeriets Lovforslag igjennem, og ganske vist har han altsaa havt Leilighed til at opfriske sine Kundskaber, men jeg er bange for, at den Flid, som det ærede Medlem saaledes har lagt for Dagen, er meget eneistaende her i Thinget. Jeg tror, at det gaar de Fleste som mig, at den Interesse, som for dem knytter sig til Ministeriets Forslag, er en mere kvantitativ end kvalitativ Interesse. Det er ganske vist, at det er kuriøst at se denne Bunte voxe op fra et Quarter til en halv Aalen og tilsidst til en hel Aalen, men det er ogsaa den hele Interesse, som er derved. Altsaa ogsaa for Rigsdagens Medlemmers Vedkommende tror jeg, at det er overordentlig hensigtsmæssigt, at vi, naar vi skulle tage disse Lovforslag op igjen, kunne begynde med den 1ste Behandling, som de i Virkeligheden savne. Men jeg tror endelig ogsaa, at det vil være hensynsfuldt overfor det Ministerium, som skal gennemføre disse Sager. Jeg tror ikke, at det er rigtigt at forlange af det nye Ministerium, at det skal overfor saadanne 40—80 Lovforslag komme herind og begynde paa den specielle Forhandling uden at have havt Leilighed til at drøfte de almindelige Principer for disse Sager. Af alle disse Grunde tror jeg, at vi bør gaa til den Reform, at vi rykke vor Udvalgsbehandling noget frem i Tiden, saaledes at vi begynde den allerede ved 1ste Behandling for derved at opnaa det Gode, at Forslagene, naar de vende tilbage, kunne vende tilbage til en Fortsættelse af 1ste Behandling, altsaa komme til at undergaa den manglende almindelige Drøftelse. Jeg nægter ikke, at jeg her særlig regner paa

Tilslutning og Understøttelse fra den mere konservative Del af Forsamlingen, jeg tror, at dette Forslag er et Forslag, som maa tiltale de konservative Medlemmer, thi en Reform som denne fyldestgjør den Betingelse ved konservative Reformers, som maa siges at være uafviselig, nemlig den, at Ingen vil kunne mærke den. Da 1ste Behandling ogsaa hidtil er foregaaet i Taushed, og der ikke vil kunne paavises nogen Forskjel mellem den Taushed, der indtræder, efter at Forhandlingen er standset, og den Taushed, der har hersket, medens Forhandlingen fandt Sted, vilde vi kunne gjøre dette Skridt uden kjendelig Rystelse af bestaaende Forhold. Men ogsaa i anden Henseende regner jeg paa de Herrers Sympathi. Jeg har lagt Mærke til, at det konservative Element her i Landet adskiller sig fra de konservative Elementer andre Steder i Verden ved en utrolig Arbeidskraft, ved en Iver og Virksomhedslyst, en Rastløshed, som man skal søge Mægen til. Den Doveinstab eller Sligt, som ellers er en konservativ Skrøbelighed, hører man ikke noget til hos dem, og ogsaa af den Grund er jeg forvissset om, at de ville slutte sig til Forslaget som endnu mere antydennde, hvad der allerede laa i vor tidligere Udvalgsbehandling, nemlig det, at vi staa lige paa Springet til at arbejde paa disse Lovforslag, at de kunne løbe af Stabelen hvad Dødblik det skal være. Jeg har tænkt mig den Indvending fra de Herrers Side, at dette er et mere theoretisk end egentlig praktisk Fremskridt. Det skal jeg ogsaa indrømme, men jeg tror ikke, at denne Indvending har egentlig stor Betydning, thi jeg har i det Hele opfattet de Herrers Arbeidskraft paa samme Maade nemlig som værende af mere theoretisk end praktisk Natur, at være en Slags symbolisk Arbeidsdygtighed. Hvis den var praktisk og virkelig, vilde de Herrer nemlig ikke samtidig med at udtale en saa stor Arbeidsiver være saa hidtige paa at fastholde den Hindring, uden hvilkens Fjernelse Arbeidet er umuligt. Dersom de vilde Maalet, vilde de ogsaa Midlet. Dette er altsaa min Hovedgrund til at ønske, at Udvalgsbehandlingen maatte indtræde allerede paa dette Tidspunkt. Dermed vilde vi kunne naae at faae disse Forslag, naar deres Tid kom, bedre fremmede, faae dem begyndt der, hvor de bør begynde, nemlig ved 1ste Behandling. Jeg nægter ikke, at jeg ogsaa har en anden Grund til dette Ønske, som jeg nu skal nævne. Saaledes som vi hidtil have behandlet disse Forslag, have vi undergivet dem, hvad jeg vil kalde en saglig Behandling. Vi have fordelt dem til Thingets Specialister, saa-